TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. lapkričio 20 d. *

Byloje C-1/07

dėl *Landgericht Siegen* (Vokietija) 2006 m. lapkričio 29 d. Nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2007 m. sausio 3 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą baudžiamojoje byloje prieš

Frank Weber

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas (pranešėjas), teisėjai J. Klučka, U. Lõhmus, P. Lindh ir A. Arabadjiev,

generalinis advokatas Y. Bot,
kancleris R. Grass,

* Proceso kalba: vokiečių.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— F. Weber, atstovaujamo advokato W. Säftel,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* S. Fiorentino,

— Portugalijos vyriausybės, atstovaujamos L. Inez Fernandes,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos G. Braun ir N. Yerrell,

susipažinęs su 2008 m. liepos 17 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 1991 m. liepos 29 d. Tarybos direktyvos 91/439/EEB dėl vairuotojo pažymėjimų (OL L 237, p. 1) su pakeitimais, padarytais 2003 m. rugsėjo 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1882/2003 (OL L 284, p. 1, toliau – Direktyva 91/439), išaiškinimo.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant baudžiamąją bylą prieš F. Weber, nes jis 2006 m. sausio 6 d. Vokietijos teritorijoje vairavo transporto priemonę neturėdamas reikalaujamo vairuotojo pažymėjimo.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Direktyvos 91/439 pirmoje konstatuojamoje dalyje nustatyta:

„<…> siekiant bendrosios transporto politikos tikslų ir norint gerinti kelių eismo saugumą bei palengvinti asmenų, apsigyvenančių ne toje valstybėje narėje, kurioje jie yra išlaikę vairavimo egzaminą, judėjimą, yra pageidautina, kad būtų įvestas Bendrijos pavyzdžio nacionalinis vairuotojo pažymėjimas, kurį tarpusavyje pripažintų visos valstybės narės be jokių įpareigojimų pažymėjimą keisti“.

4 Šios direktyvos ketvirtoje konstatuojamoje dalyje nustatyta:

„<…> siekiant stiprinti kelių eismo saugumą, reikia nustatyti minimalius vairuotojo pažymėjimo išdavimo reikalavimus“.

5 Direktyvos 91/439 paskutinėje konstatuojamoje dalyje patikslinama:

„<…> dėl priežasčių, susijusių su kelių saugumu ir transporto eismu, valstybės narės visiems pažymėjimo turėtojams, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta yra jų teritorijoje, turėtų galėti taikyti savo nacionalines vairuotojo pažymėjimo atėmimo, sulaikymo ir panaikinimo nuostatas“. (Pakeistas vertimas)

6 Direktyvos 1 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Valstybių narių išduoti vairuotojo pažymėjimai yra abipusiai pripažįstami.“

7 Pagal direktyvos 7 straipsnio 1 dalies a ir b punktus vairuotojo pažymėjimai išduodami tiems asmenims:

„a) kurie yra išlaikę įgūdžių ir elgsenos patikrinimo egzaminą bei teorinį egzaminą ir atitinka medicininius reikalavimus pagal antrojo ir trečiojo priedų nuostatas;

b) kurių nuolatinė gyvenamoji vieta yra pažymėjimą išduodančios valstybės narės teritorijoje arba kurie gali pateikti įrodymų, kad jie yra ten studijavę bent šešis mėnesius.“

8 Pagal Direktyvos 91/439 7 straipsnio 5 dalies sąlygas:

„Joks asmuo negali turėti daugiau kaip vienos valstybės narės vairuotojo pažymėjimo.“

9 Pagal šios direktyvos 8 straipsnio 2 dalį ir 4 dalies pirmąją pastraipą:

„2. Laikydamasi baudžiamųjų ir policijos įstatymų teritoriškumo principo, valstybė narė, kurioje yra nuolatinė gyvenamoji vieta, gali taikyti nacionalines teisės vairuoti apribojimo, sustabdymo, atėmimo ar panaikinimo nuostatas kitos valstybės narės išduoto vairuotojo pažymėjimo turėtojui ir, jeigu reikia, pakeisti vairuotojo pažymėjimą. (Pataisytas vertimas)

<…>

4. Valstybė narė gali atsisakyti pripažinti galiojančiu kitos valstybės narės išduotą vairuotojo pažymėjimą asmeniui, kuriam ankstesnės valstybės teritorijoje taikoma viena iš 2 dalyje nurodytų priemonių.“

Nacionalinės teisės aktai

10 Pagrindinėje byloje reikšmingos Kelių eismo įstatymo (*Straßenverkehrsgesetz*) (BGBl. 2006 I, p. 1958, toliau – StVG) redakcijos 3 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Jei asmuo nėra tinkamas vairuoti transporto priemonę, už vairuotojo pažymėjimus atsakinga institucija turi iš jo atimti teisę vairuoti. Užsienyje išduoto vairuotojo pažymėjimo atveju atėmimas – net jei vykdomas pagal kitas nuostatas – prilyginamas teisės naudotis vairuotojo pažymėjimu Vokietijoje praradimui. 2 straipsnio 7 ir 8 dalys taikomos *mutatis mutandis*.

2. Teisė vairuoti pasibaigia atėmus vairuotojo pažymėjimą. Atėmus užsienyje išduotą vairuotojo pažymėjimą, teisė vairuoti pasibaigia nacionalinėje teritorijoje <…>.“

11 StVG 21 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„1. Laisvės atėmimu iki vienerių metų ar bauda baudžiami asmenys, kurie:

1) vairuoja transporto priemonę neturėdami tuo tikslu reikalaujamo vairuotojo pažymėjimo arba šiam asmeniui buvo uždrausta vairuoti transporto priemonę pagal Baudžiamojo kodekso 44 straipsnį arba šio įstatymo 25 straipsnį.“

12 2006 m. birželio 14 d. Nutarimo (BGBl. 2006 I, p. 1329) redakcijos 1998 m. rugpjūčio 18 d. Nutarimo dėl leidimo asmenims dalyvauti kelių eisme (Nutarimo dėl vairuotojo pažymėjimų) (*Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung)*, BGBl. 1998 I, p. 2214, toliau – FeV) 28 straipsnio 1, 4 ir 5 dalyse nustatyta:

„1. Galiojančio (Europos Sąjungos) ar (Europos ekonominės erdvės, toliau – EEE) vairuotojo pažymėjimo turėtojai, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta pagal 7 straipsnio 1 arba 2 dalis yra Vokietijos Federacinėje Respublikoje, gali – išskyrus 2–4 dalyse numatytus apribojimus – vairuoti transporto priemonę šioje valstybėje atsižvelgiant į jiems suteiktas teises. Į su užsienyje išduotu vairuotojo pažymėjimu susijusias sąlygas turi būti atsižvelgiama ir Vokietijoje. Šio nutarimo nuostatos taikomos šiems vairuotojų pažymėjimams, jeigu nenustatyta kitaip.

<…>

4. 1 dalyje nurodytas leidimas netaikomas (Sąjungos) arba EEE vairuotojo pažymėjimo turėtojams:

<…>

3) kurių vairuotojų pažymėjimai Vokietijoje teismo buvo laikinai arba visam laikui atimti, arba administracinės institucijos atimti vykdant sprendimą nedelsiant arba įsigaliojus sprendimui; kuriems įsigaliojusiu sprendimu buvo atsisakyta išduoti vairuotojo pažymėjimą arba iš kurių vairuotojo pažymėjimas nebuvo atimtas tik dėl to, kad tuo metu jie jo atsisakė; <…>

<…>

5. Teisė naudotis (Sąjungos) arba EEE vairuotojo pažymėjimu Vokietijoje, priėmus vieną iš 4 dalies 3 ir 4 punktuose nurodytų sprendimų, suteikiama pateikus prašymą, jeigu nebėra atėmimą ar draudimą prašyti suteikti teisę vairuoti pateisinančių pagrindų. <…>“

13 FeV 46 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Jeigu paaiškėja, kad vairuotojo pažymėjimo turėtojas nėra tinkamas vairuoti transporto priemonę, už vairuotojo pažymėjimus atsakinga institucija privalo jį atimti. Ši priemonė taikoma visų pirma ligos arba nepakankamumo 4, 5 ir 6 priedų prasme arba sunkių ar pakartotinių kelių eismo taisyklių arba baudžiamojo kodekso pažeidimų atvejais, patvirtinančiais netinkamumą vairuoti transporto priemonę.“

14 FeV 46 straipsnio 5 dalyje nustatyta:

„Teisė vairuoti pasibaigia atėmus vairuotojo pažymėjimą. Užsienyje išduoto vairuotojo pažymėjimo atveju kartu su atėmimu pasibaigia ir teisė vairuoti transporto priemones nacionalinėje teritorijoje.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

15 2004 m. rugsėjo 18 d. buvo nustatyta, kad F. Weber, Vokietijoje gyvenantis Vokietijos pilietis, vairavo transporto priemonę paveiktas svaiginamųjų medžiagų: kanapių ir amfetaminų. Už šį pažeidimą 2004 m. lapkričio 17 d. Zygeno-Vitgenšteino rajonas (*Kreis Siegen-Wittgenstein*) administraciniu sprendimu, įsiteisėjusiu 2004 m. gruodžio 4 d., jam skyrė baudą ir vienam mėnesiui sustabdė jo vokiškojo vairuotojo pažymėjimo galiojimą.

16 2004 m. lapkričio 18 d. Karlovy Vary (Čekijos Respublika) savivaldybės institucijos F. Weber dešimties metų laikotarpiui išdavė vairuotojo pažymėjimą, suteikiantį teisę vairuoti A1, A, B ir AM kategorijų transporto priemones. Vairuotojo pažymėjime buvo pažymėta data – 2004 m. lapkričio 16 d., – kurią buvo išlaikytas egzaminas pažymėjimui gauti.

17 2005 m. sausio 7 d. Zygeno-Vitgenšteino rajono administracinė institucija (*Ordnungsamt du Kreis Siegen-Wittgenstein*) raštu informavo F. Weber, kad dėl 2004 m. rugsėjo 18 d. nustatyto pažeidimo pradėta jo tinkamumo vairuoti patikrinimo procedūra. 2005 m. vasarį F. Weber grąžino administracinei institucijai savo vokiškąjį vairuotojo pažymėjimą.

18 2005 m. kovo 17 d. Sprendimu, įsiteisėjusiu tų pačių metų balandžio 6 d., Zygeno-Vitgenšteino rajono administracinė institucija, vadovaudamasi StVG 3 straipsnio 1 dalimi ir FeV 46 straipsnio 1 dalimi, atėmė F. Weber vokiškąjį vairuotojo pažymėjimą; kartu su atėmimu pasibaigė teisė vairuoti transporto priemones Vokietijoje pagal StVG 3 straipsnio 2 dalį ir FeV 46 straipsnio 5 dalies antrąjį sakinį.

19 2006 m. rugpjūčio 22 d. Zygeno apylinkės teismo (*Amtsgericht Siegen*) sprendimu pagal StVG 21 straipsnį F. Weber buvo nuteistas už transporto priemonės vairavimą neturint vairuotojo pažymėjimo – šis pažeidimas buvo nustatytas 2006 m. sausio 6 d. per policijos patikrinimą.

20 Dėl šio sprendimo F. Weber pateikė apeliacinį skundą Zygeno apygardos teismui (*Landgericht Siegen*), prašydamas atleisti nuo bausmės, nes, kaip čekiškojo vairuotojo pažymėjimo turėtojas, jis turėjo teisę vairuoti transporto priemones pagal kitose valstybėse narėse išduotų vairuotojo pažymėjimų abipusio pripažinimo principą, įtvirtintą Direktyvos 91/439 1 straipsnio 2 dalyje.

21 Šiomis aplinkybėmis Zygeno apygardos teismas nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar Direktyvą (91/439/EEB) – 1 straipsnio 2 dalį kartu su 8 straipsnio 2 ir 4 dalimis – reikia aiškinti taip, kad valstybei narei draudžiama nepripažinti teisės vairuoti, kuria naudojamasi remiantis kitos valstybės narės išduotu vairuotojo pažymėjimu, ir kartu panaikinti tokio vairuotojo pažymėjimo galiojimą dėl to, kad pirmoje valstybėje narėje iš šio vairuotojo pažymėjimo turėtojo buvo atimta teisė vairuoti po to, kai kitoje valstybėje narėje jam buvo išduotas vadinamasis „antrasis“ <…> Sąjungos vairuotojo pažymėjimas, jei teisės vairuoti atėmimas pagrįstas įvykiu ar pažeidimu, įvykusiu prieš tai, kai kita valstybė narė išdavė vairuotojo pažymėjimą?“

Dėl prejudicinio klausimo

22 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 91/439 1 straipsnio 2 dalis kartu su 8 straipsnio 2 ir 4 dalimis turi būti aiškinamos taip, kad jos draudžia valstybei narei savo teritorijoje nepripažinti teisės vairuoti, grindžiamos kitoje valstybėje narėje išduotu vairuotojo pažymėjimu ir, vadinasi, šio pažymėjimo galiojimo, jei jo turėtojui pirmoje valstybėje narėje taikoma po šio pažymėjimo išdavimo datos priimta teisės vairuoti atėmimo priemonė, kuria baudžiama už prieš šią datą nustatytą pažeidimą.

23 Remdamasis Teisingumo Teismo praktika (2006 m. balandžio 6 d. Nutartis *Halbritter*, C-227/05, ir 2006 m. rugsėjo 28 d. Nutartis *Kremer*, C-340/05) F. Weber iš esmės teigia, kad valstybė narė prireikus gali nepripažinti kitoje valstybėje narėje išduoto vairuotojo pažymėjimo tik dėl po šio išdavimo atliktų veiksmų.

24 Tačiau Italijos vyriausybė ir Europos Bendrijų Komisija mano, kad esant tokioms aplinkybėms, kokios yra šioje pagrindinėje byloje, valstybė narė turi teisę nepripažinti kitoje valstybėje narėje išduoto vairuotojo pažymėjimo, net jei tai būtų motyvuojama anksčiau, nei buvo išduotas minėtas vairuotojo pažymėjimas, padarytais veiksmais.

25 Portugalijos vyriausybė mano, kad Direktyvos 91/439 8 straipsnio 2 ir 4 dalimis visų pirma siekiama užkirsti kelią pavojams, kurie galėtų kilti dėl asmenų, kuriems valstybėje narėje taikoma laikino jų vairuotojo pažymėjimo galiojimo sustabdymo priemonė, veiksmų, kai jie nuvyksta į kitą valstybę narę, kad gautų antrąjį vairuotojo pažymėjimą, nors jiems ir taikoma jų tinkamumo vairuoti patikrinimo procedūra, po kurios, tikėtina, jiems gali būti atimta teisė vairuoti.

26 Visų pirma reikia pažymėti, kad bendrasis abipusio valstybėse narėse išduotų vairuotojo pažymėjimų pripažinimo principas, įtvirtintas Direktyvos 91/439 1 straipsnio 2 dalyje, buvo nustatytas visų pirma siekiant palengvinti asmenų, apsigyvenusių ne toje valstybėje narėje, kurioje jie yra išlaikę vairavimo egzaminą, judėjimą (žr. visų pirma 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Kapper*, C-476/01, Rink. p. I-5205, 71 punktą; 2008 m. birželio 26 d. Sprendimo *Wiedemann ir Funk*, C-329/06 ir C-343/06, Rink. p. I-4635, 49 punktą bei 2008 m. birželio 26 d. Sprendimo *Zerche ir kt.*, C-334/06 – C-336/06, Rink. p. I-4691, 46 punktą).

27 Remiantis tvirtai nusistovėjusia teismų praktika, šio 1 straipsnio 2 dalis numato abipusį valstybių narių išduotų vairuotojo pažymėjimų pripažinimą be jokių formalių reikalavimų. Ši nuostata valstybėms narėms nustato aiškią ir tikslią pareigą, kuri nepalieka jokios diskrecijos priimtinų priemonių atžvilgiu (šiuo klausimu žr. 1998 m. spalio 29 d. Sprendimo *Awoyemi*, C-230/97, Rink. p. I-6781, 41 ir 42 punktus; minėtų sprendimų *Kapper* 45 punktą, *Wiedemann ir Funk* 50 punktą bei *Zerche ir kt.* 47 punktą).

28 Tačiau Direktyvos 91/439 8 straipsnio 2 ir 4 dalys tam tikromis aplinkybėmis ir visų pirma dėl priežasčių, susijusių su kelių saugumu ir transporto eismu, leidžia valstybėms narėms visiems vairuotojo pažymėjimų turėtojams, kurių nuolatinė gyvenamoji vieta yra jų teritorijoje, taikyti savo nacionalines teisės vairuoti apribojimo, sustabdymo, atėmimo ar panaikinimo nuostatas ir nepripažinti asmens, kuriam taikoma viena iš minėtų priemonių, kitoje valstybėje išduoto vairuotojo pažymėjimo galiojimo.

29 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas pakartotinai priminė, kad Direktyvos 91/439 8 straipsnio 4 dalies pirmoji pastraipa yra nuo bendrojo vairuotojo pažymėjimų abipusio pripažinimo principo leidžianti nukrypti nuostata, ir todėl ši nuostata turi būti aiškinama siaurąja prasme (žr. visų pirma minėto sprendimo *Wiedemann* ir *Funk* 60 punktą ir minėto sprendimo *Zerche ir kt.* 57 punktą).

30 Iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo paaiškinimų matyti, kad tą dieną, kurią F. Weber gavo savo čekiškąjį vairuotojo pažymėjimą, t. y. 2004 m. lapkričio 18 d., jam buvo taikoma jo vokiškojo vairuotojo pažymėjimo galiojimo laikino sustabdymo vienam mėnesiui priemonė, priimta 2004 m. lapkričio 17 d. ir įsiteisėjusi 2004 m. gruodžio 4 dieną. Po to, kai jis gavo savo čekiškąjį vairuotojo pažymėjimą, 2005 m. kovo 17 d. jam buvo atimta teisė vairuoti. Be to, neginčijama, kad faktai, pagrindžiantys tiek laikino galiojimo sustabdymo priemonę, tiek F. Weber teisės vairuoti atėmimo priemonę, buvo nustatyti 2004 m. rugsėjo 18 d. – anksčiau nei buvo išduotas minėtas čekiškasis vairuotojo pažymėjimas.

31 Negalima manyti, kad Direktyva 91/439 įpareigoja pripažinti tokiomis aplinkybėmis išduoto vairuotojo pažymėjimo galiojimą.

32 Teisingumo Teismas jau buvo nusprendęs, kad valstybė narė gali įgyvendinti jai Direktyvos 91/439 8 straipsnio 2 dalimi suteiktą teisę taikyti savo nacionalinę teisę teisės vairuoti atėmimo srityje kitos valstybės narės išduoto vairuotojo pažymėjimo turėtojo atžvilgiu tik dėl jo veiksmų, atliktų jau gavus šį vairuotojo pažymėjimą (žr. minėtų sprendimų *Wiedemann ir Funk* 59 punktą ir *Zerche ir kt.* 56 punktą, minėtų nutarčių *Halbritter* 38 punktą ir *Kremer* 35 punktą).

33 Tačiau suinteresuotajam asmeniui byloje, kurioje buvo priimta minėta nutartis *Kremer*, kartu su skirta teisės vairuoti atėmimo priemone nebuvo taikoma draudimo gauti naują vairuotojo pažymėjimą priemonė. Bylose, kuriose buvo priimti kiti ankstesniame punkte minėti sprendimai, visų laikino draudimo gauti naują vairuotojo pažymėjimą priemonių, priimtų kartu su teisės vairuoti atėmimo priemonėmis, galiojimas vairuotojo pažymėjimo išdavimo dieną buvo pasibaigęs.

34 Remdamasis šiomis aplinkybėmis, Teisingumo Teismas nusprendė, kad valstybė narė gali remtis Direktyvos 91/439 8 straipsnio 2 dalyje nustatyta teise tik atsižvelgdama į suinteresuotojo asmens veiksmus po to, kai jam kitoje valstybėje narėje buvo išduotas vairuotojo pažymėjimas. Iš tiesų ši nuostata nesuteikia teisės valstybei narei, kurioje šis asmuo nuolat gyvena, nepripažinti kitoje valstybėje narėje išduoto vairuotojo pažymėjimo motyvuojant vien tuo, kad iš šio pažymėjimo turėtojo prieš tai buvo atimtas anksčiau pirmoje valstybėje narėje išduotas vairuotojo pažymėjimas (minėto sprendimo *Wiedemann ir Funk* 66 punktas ir minėto sprendimo *Zerche ir kt.* 63 punktas).

35 Pagrindinėje byloje nagrinėjamos visiškai kitokios aplinkybės. Pirma, tuo metu, kai F. Weber gavo savo čekiškąjį vairuotojo pažymėjimą, jam buvo taikoma Vokietijos kompetetingų institucijų nustatyta jo vokiškojo vairuotojo pažymėjimo laikino galiojimo sustabdymo priemonė. Antra, po to, kai jam buvo išduotas čekiškasis vairuotojo pažymėjimas, iš jo buvo atimta teisė vairuoti remiantis tais pačiais faktais, dėl kurių vairuotojo pažymėjimo galiojimas prieš tai buvo laikinai sustabdytas.

36 Tokiomis aplinkybėmis tiek kompetentingų institucijų, tiek valstybės narės teismų teisė nepripažinti kitoje valstybėje narėje asmens, kuriam taikoma vairuotojo pažymėjimo laikino galiojimo sustabdymo priemonė pirmojoje valstybėje narėje, įgyto vairuotojo pažymėjimo galiojimo pagal Direktyvos 91/439, visų pirma jos 8 straipsnio 4 dalies, nuostatas turi būti laikoma absoliučia ir galutine, kai laikino galiojimo sustabdymo priemonė už tuos pačius faktus taikoma kartu su teisės vairuoti atėmimo priemone (šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 3 d. Nutarties *Möginger*, C-225/07, 41 punktą). Aplinkybė, kad teisės vairuoti atėmimo priemonė yra priimta vėliau, nei buvo išduotas naujas vairuotojo pažymėjimas, šiuo atveju yra nereikšminga, nes šią priemonę pateisinantys pagrindai šią datą jau egzistavo (žr. *a contrario* minėto sprendimo *Kapper* 74 punktą).

37 Jei būtų aiškinama kaip nors kitaip, Direktyvos 91/439 8 straipsnio 4 dalies pirmojoje pastraipoje nustatyta valstybės narės teisė nepripažinti kitoje valstybėje narėje asmens,

kuriam jo šalies teritorijoje taikoma teisės vairuoti atėmimo priemonė, įgyto vairuotojo pažymėjimo galiojimo netektų prasmės.

38 Iš tiesų, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 42 punkte, tik valstybė narė, kurios teritorijoje buvo padarytas pažeidimas, yra kompetentinga bausti už jį, prireikus taikydama vairuotojo pažymėjimo atėmimo priemonę arba atimdama teisę vairuoti bei galbūt nustatydama laikotarpį, per kurį draudžiama prašyti išduoti naują vairuotojo pažymėjimą.

39 Jeigu iš valstybės narės būtų reikalaujama pripažinti kitoje valstybėje narėje įgyto vairuotojo pažymėjimo galiojimą motyvuojant tuo, kad šio vairuotojo pažymėjimo turėtojas po šio išdavimo nepadarė pažeidimo pirmosios valstybės narės teritorijoje, net jei jam, remiantis prieš šį išdavimą įvykusiais faktais, taikoma teisės vairuoti atėmimo priemonė, pažeidėjai, kuriems tikriausiai būtų taikoma tokia priemonė, būtų skatinami nedelsiant išvykti į kitą valstybę narę, kad išvengtų administracinių ir baudžiamųjų padarinių už minėtus pažeidimus, o tai galiausiai sugriautų pasitikėjimą, kuriuo grindžiama vairuotojo pažymėjimų abipusio pripažinimo sistema.

40 Be to, kaip Komisija jau pažymėjo savo rašytinėse pastabose, Čekijos institucijų F. Weber išduoto vairuotojo pažymėjimo galiojimo pripažinimas tokiomis aplinkybėmis, kokios nagrinėjamos šioje pagrindinėje byloje, net jei jis šio pažymėjimo išdavimo dieną turėjo vokiškąjį vairuotojo pažymėjimą, pažeidžia tiek Direktyvos 91/439 dvasią, tiek 7 straipsnio 5 dalies, pagal kurią joks asmuo negali turėti daugiau kaip vienos valstybės narės vairuotojo pažymėjimo, raidę.

41 Taigi į pateiktą klausimą reikia atsakyti, Direktyvos 91/439 dėl vairuotojo pažymėjimų su pakeitimais, padarytais Reglamentu Nr. 1882/2003, 1 straipsnio 2 dalis bei 8 straipsnio 2 ir 4 dalys turi būti aiškinamos taip, kad jos nedraudžia valstybei narei savo teritorijoje nepripažinti teisės vairuoti, grindžiamos kitoje valstybėje narėje išduotu vairuotojo pažymėjimu, kai jo turėtojui pirmojoje valstybėje narėje taikoma teisės vairuoti atėmimo priemonė, net jei atėmimo priemonė buvo priimta po to, kai

buvo išduotas minėtas pažymėjimas, nes asmuo pažymėjimą įgijo tuo metu, kai galiojo pirmojoje valstybėje narėje išduoto vairuotojo pažymėjimo galiojimo sustabdymo priemonė ir tiek sustabdymas, tiek atėmimas grindžiami pagrindais, jau egzistavusiais išduodant antrąjį vairuotojo pažymėjimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

42 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1991 m. liepos 29 d. Tarybos direktyvos 91/439/EEB dėl vairuotojo pažymėjimų su pakeitimais, padarytais 2003 m. rugsėjo 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1882/2003, 1 straipsnio 2 dalis bei 8 straipsnio 2 ir 4 dalys turi būti aiškinamos taip, kad jos nedraudžia valstybei narei savo teritorijoje nepripažinti teisės vairuoti, grindžiamos kitoje valstybėje narėje išduotu vairuotojo pažymėjimu, kai jo turėtojui pirmojoje valstybėje narėje taikoma teisės vairuoti atėmimo priemonė, net jei atėmimo priemonė buvo priimta po to, kai buvo išduotas minėtas pažymėjimas, nes asmuo pažymėjimą įgijo tuo metu, kai galiojo pirmojoje valstybėje narėje išduoto vairuotojo pažymėjimo galiojimo sustabdymo priemonė ir tiek sustabdymas, tiek atėmimas grindžiami pagrindais, jau egzistavusiais išduodant antrąjį vairuotojo pažymėjimą.

Parašai.